

Esther G. Wood

*A ferfi,
aki tetozik nekem*

Clayton

Soha életemben nem nyertem semmit. Mindenért keményen meg kellett küzdenem, amit elértem negyvenhárom éves koromig. Így aztán először el sem akartam hinni, hogy szerencsés nyertes is lehetek. No nem a lottó telitalálaté. Mindössze egy kétszemélyes párizsi luxusutazásé.

Az egész merő véletlenül történt. Együtt vásároltunk Theresával a *Kincaid* áruházlánc újonnan nyitott üzletében, amelyet az előző hétvégén adott át óriási csinnadrattával polgármesterünk a *Kincaid* képviselőjével kis közösségünknek. Éppen a havi nagybevásárlást intéztem, így aztán a számlám végösszege átléphetett valami varázslatos határt, mert a pénztárnál kaptam egy kupont. Automatikusan össze akartam gyűrni és a formatervezett műanyag papírgyűjtőbe hajítani, de Theresa megállította.

– Töltsd ki – tanácsolta, miközben bébiétellel és kutyaeledellel megpúpozott kocsijával a parkoló irányába lavírozott. – Töltsd ki és dobd be abba a ládába. Sohasem lehet tudni...

Theresának öt gyermeke volt, közülük kettőt tanítottam. Tagja volt a Segítőkész Szülők Egyesületének, és mindig számíthattam rá bármilyen iskolai megmoz-

dulásnál. Úgyhogy szót fogadtam neki, kitöltöttem a kupont anélkül, hogy alaposabban áttanulmányoztam volna, és bedobtam a gyűjtőládába. Aztán meg is feledkeztem róla.

Május közepén – igen, 13-án, pénteken! – felhívott egy lelkesedéssel teli, kulturált női hang, és közölte velem, hogy megnyertem a *Kincaid* áruházlánc nyereményjátékának fődíját: egy tíz napos utazást a kontinensre, Párizsba. Biztosítottam afelől, hogy téved, de fegyverropogás-szerű kérdéseivel rögtön bebizonyította, hogy én én vagyok, Sarah Cartwright, márpedig ebben az esetben engem illet a fődíj.

Úgy álltam ott kezemben a készülékkel, mint akit letaglóztak. Párizsba? Én...? Lehuppantam egy alacsony székre, és persze majdnem mellélültem. A székecske megbillent, kis híján a földre potyogtam.

– Az utazásra szeptemberben kerül sor – csicseregte a női hang. – Hamarosan felkeressük önt, hogy... – és mondta, mondta, pedig én megfeneklettem szóáradatában és csak annyit voltam képes felfogni, hogy luxusutazást nyertem. Párizsba. Én.

– Szeptemberben már tanítás van – vettem közbe bizonytalanul, nem is figyelve, ő éppen hol jár az utazás előnyeinek és óriási szerencsémnek ecsetelésében, mihelyt eléggé felocsúdtam ahhoz, hogy eszembe jusson Dennis. Meg az iskola. – Nem tudom, hogy...

– Ó, egy kis szabadság mindenkinek jár – a kellemes női hang azonnal lesöpörte aggályaimat. – Szeptemberig rengeteg idő van. Rengeteg idő, hogy egyeztessen a munkahelyén, hogy megbeszélje a barátjával...

– Nincs barátom – szaladt ki a számon. – Csak egy nyolcéves kisfiam – a nő végre elhallgatott. Talán meghökkent, bár nem olyanak tűnt, aki könnyen meglepődik. – Egyedül vagyok veled, fogalmam sincs, hova tegyem tíz napra – használtam ki gyorsan a csendet. – Úgyhogy sajnálom, de...

– Miss Cartwright, csak nem azt akarja mondani, hogy visszautasítja ezt a páratlan lehetőséget?! – a nő hangjában megbotránkozással elegy megrökönyödés csendült. – Az *lehetetlen!* Tudja, mit hagyna ki? El tudja képzelni, milyen Párizs ősszel? El tudja képzelni, milyen gyönyörű?

Ami azt illeti, el tudtam képzelni. Történetesen francia szakon végeztem Salt Lake Cityben az *University of Utah*-on, és elég sokat foglalkoztunk Párizssal. Szemem előtt felködlöttek a párizsi háztetők, ahogy René Clair filmjében láttam, és ahogy annyiszor elábrándoztam róluk.

– Kérem – próbáltam határozottan elválni a *Kincaid* áruház temperamentumos reklámasszonyának szózuhatagát. – Kérem, szeretnék gondolkodni. Ha megtenné, hogy egy-két nap múlva visszahív...

– Hát persze – a nő mintha erre a végszóra várt volna, végre felhagyott gyözködésemmel. – Érthető. Nem minden nap pottyan az ember ölébe ilyen ajándék. De azért ne sokáig gondolkodjon! Holnap jelentkezem! – dallamos hangja felívelt, ahogy elköszönt. A rozoga telefonszéken ülve megpróbáltam magam elé képzelni; magas, karcsú fiatal nő, divatos rövid hajjal, aki már ifjú korában ilyen sokra vitte: a *Kincaid* áruházlánc reklám-

főosztályának menedzsere, kitűnően szabott kosztümben, állandó magabiztos mosollyal finom sminkje alatt, ápolt körmökkel, kiegyensúlyozott partnerkapcsolattal – szóval mindaz, ami én nem voltam. Nem voltam sem túl magas, sem túl karcsú, sem túl fiatal. És nem adtam magamra különösebben – Claytonban ez így volt rendjén. Ráadásul nem vittem valami sokra: negyvenhárom évesen egy alig ötszáz fős kis helység tanítónője voltam. Persze történhetett volna másként is – mindig történhetne másként –, lehettem volna akár egyetemi tanár is, ha nem vagyok olyan örülten ostoba, hogy tizenkilenc évesen belebonyolódik egy csaknem két évtizedig vonszolódó kilátástalan, keserves kapcsolatba. Akkoriban persze ez tűnt az egyetlen helyes megoldásnak az életemre, és igazság szerint mintegy öt évvel ezelőttig úgy tetszett, *valóban* így kellett történnie, nem is lehetett volna másként. Dennis csaknem három éves volt már, mikor rájöttem lassan, hogy még ez a halhatatlannak hitt – mit hitt, *tudott!* – szerelem is elmúlhat.

Összevissza kavartak a gondolataim, miközben a falat bámultam, pontosabban a rendetlen könyvespolcot, amelyen, a ferdén ráhulló éles májusi napfényben pontosan látszott, vastagon áll a por. Két napja törölgettem, állapítottam meg automatikusan, de képzeletemben a Szajna-parton kóvályogtam. Franciaország... Párizs... olyan messze van, olyan elérhetetlen, mint a hajdan volt ifjúság. Még hogy én Párizsba... Csak úgy ingyen, ajándékba... Luxuskörülmények között, bármi is legyenek azok... És milyen közel lennék Orleans-hoz, szívem zarándokhelyéhez... Rajongtam